

Ema Mar

# HOTEL

Soba 2

Prevela  
Ana Martinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Emma Mars

HOTELLES 2 – CHAMBRE DEUX

Copyright © Emma Mars

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta  
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

„Da vaša sreća zavisi od tuđeg ponašanja, to je glupa ideja. Međutim, takav je život žena. Osuđene su na večitu zavisnost, mimo svoje volje žive sudbinu koja im je nametnuta, trpe posledice, a kada ih te posledice stignu, opet one ispadnu krive.“

Aleksandar Dima – *Uspomene slepog čoveka*

*Pariz, prvi dani maja 2010. godine.  
Sredina poslepodneva u jednoj hotelskoj sobi.*

Naša mirna luka. Naš dom.

U pocepanoj venčanici sklonila sam se u sobu jedan, nazvanu *Žozefina*. Tada je ona postala naš dom, u kojem me je Luj primio u svoje naručje. Zatrpana je poslužavnicima sa ostacima hrane i zgužvanom odećom, te je izgubila sjaj od kada mi tu živimo. Ona ipak odiše suptilnim šarmom, zbog naših uzdaha koje njeni zidovi svakodnevno slušaju, zbog roptaja koji se spuštaju do poda i prekrivaju parket kao nekakva nevidljiva vojska u prolazu, koju samo mi vidimo. Naravno, nikoga ne puštamo unutra.

Napolju je proleće u punom jeku. Leto, jesen i zima proleteli su kao san. Zatvori oči, zatim ih otvori. Frt. Već je prošlo. Skoro čitava godina je prošla od kad smo se odvažili da se vratimo našim snovima, u Ulicu La Tur de Dam. Hotel\* gospođice Mar biće uskoro gotov, renoviran po ugledu na romantičnu spoljnu dekoraciju. Evo deset godina kako Luj čeka na to. U njemu sve vri, pa se vrpolji i nestrpljivo škripi kod svake reči i pokreta. Milovanjima se trudim da ga smirim i obuzdam njegovu žurbu. Bolje da mu izazivam čula, nego živce.

---

\* Misli se na hotel partikilije (fr. *hôtel particulier*) koji predstavlja urbanu privatnu zgradu, gospodsku kuću, vilu ili palatu usred grada, veoma često zasebnu, a nije neobično ni da bude u nizu, tj. da deli spoljne bočne zidove. U njima su živеле bogate i slavne ličnosti. Danas ih je u Parizu preostalo oko 400. (Prim. prev.)

U očekivanju useljenja, radosna zvezda nas je pronalazila kroz zavese i čaršave u kojima smo uživali u tim sunčanim danima. Svih tih meseci pripitomljavali smo jedno drugo, kao dve životinje, divlje zveri neprestano privijene jedna uz drugu. Temeljno smo se međusobno istraživali, željni da otkrijemo sve tajne namere, osetljiva mesta i prefinjenosti tela, seksa, duše. Šetali smo se goli, nismo takoreći ni izlazili osim što smo otišli na Modinu sahranu. Tek ponekad otvorimo jedan jedini prozor. Najradije smo uživali u našim izmešanim mirisima, u mošusu, i opijali se njihovim savršenim spojem.

Ipak, nisam zaboravila Davida ni njegove laži. Još uvek pamtim mamu i njenu nepodnošljivu agoniju. Nisam ispraznila glavu od uspomena, već sam je napunila Lujem. Popunio je sav prostor u meni. Osvojio me je celu. Sasvim sam opijena, osećam potpunu nežnost, želim samo savršenstvo i prepuštanje.

Ne bih danas umela da kažem koji je datum. Ne znam ni u kojoj dimenziji žive ostali, tamo dole na ulici. Sve vreme provela sam odsečena od drugih ljudi.

Naša dimenzija je nežna, umiljata, puna ljubavi. Prekidaju je tek trivijalne pauze kada iz kuhinje duhoviti Isjam, saučesnik naše tek rođene sreće, donosi obroke. Svaki zrak svetla kao da želi da nas zauvek osvetli. A mi nemarno dopuštamo da nas uljuljkuje ta prirodna blagonaklonost, željni samo sopstvenih ogoljenih duša.

Obavijena svetlošću, usnula, osećam Lujevu ruku kako se provlači između mojih butina, zmija želje spremna na ujed, i penje se ka poreklu njegove čežnje. Lagano je dotiče, moje međunožje treperi a noge mi se polako šire, refleksom koji kod njega izaziva zadovoljan osmeh. Tri prsta istražuju moj prorez i sa njega kupe prve kapi rose. Ja sam uvek raspoložena

da ga primim, u suprotnom bi on čekao da budem spremna. On to zna i koristi. Uživam i pozivam ga u sebe.

Ječim tek toliko da bi on razumeo. Ispružena sam na leđima kao mačkica kako bi imao kompletan pregled, slikarski, iskonski. Mnogo sam se promenila. Više ne strepim od njegovog pogleda, predajem se bez imalo zadržke. Poza, osvetljenje ili ugao nisu važni. Moje telo, kome su dremke i dokolica vratile obline, nije važno. I dalje žmurim. On me želi sada, još uvek usnulu, uzeće me nezainteresovanu, bez poleta, opuštenu. Ruke mu se spuštaju na mesta gde mi je sunce već zagrejalo kožu i ukrasilo je svilenim sjajem.

Osećam kako mu se jezik spušta na moj poklopac, prekasno je da ga odbijem. Da li uopšte to želim?

On se ne trudi kao obično oko mog rozikastog žira. Jezikom pritiska dugme, kao da želi da isproba elastičnost te bombone zašećerenog soka. Novina mi se dopada. Volim njegove pokušaje, volim kada iznova postavlja pravila, kada ih krši. Dopada mu se kada sam nepredvidljiva. Mesnata bombona otiče i podrhtava. On je gladan, želi još. I ja. Moji sokovi razmazuju se po njegovim usnama.

Nasumice hvatam njegov kažiprst i užurbano ga guram u sebe. Kao da je iznenađen, a zatim se zabavlja i široko kruži po mojim zidovima. Prožimaju ih spazmi, grče se od nadolazeće sreće. Njegova poslednja kost šake stiže do dna, moj organ se širi oko njegove pesnice i prihvata je.

„Nastavi... hajde, kao...!“

To je sve što sam uspela da kažem. Njegov ud je sada zauzeo prostor. Kapci mi zahvalno trepću. Kroz trepavice nazirem njegov torzo koji se podiže i spušta na mene. Izgleda punije nego inače. Mišićavije. Verovatno mi se tako čini zbog utrnulih čula, zbog orgazma koji nadolazi negde u meni i upozorava na konačni, neumitni nalet. Penis mu je manje precizan od prsta, ali način na koji me ispunjava uslišava sve moje želje. Osećam

kako prilikom jačeg naleta raste. Osećam kako se prilikom svakog povlačenja raduje povratku. Naša lenja tela, topla kao hleb iz rerne, sudaraju se u usporenom filmu. Nije ovo jedan od naših silovitih susreta. Ovo je temeljna, osnažujuća ljubav, uživanje u zadovoljstvu s punom svešću o svakom zalogaju. Ovo je vitalan, primaran, hraniteljski seks. Za nas ništa nije isuviše intenzivno. A ipak, iz nas isijava nežnost.

„Svršiću...“, osećam njegove trzaje.

I ja sam blizu predaje, preklinjem ga:

„Hajde, onda!“

Spremao se da me preplavi, oči su mi širom otvorene. Želim celog da ga vidim. Neka njegov pogled uđe u mene i pretrese me celu. Želim da uskladim sliku, zvuk, miris i dodir njegove vrele kože, koja na moju kožu utiskuje svoju želju svaki put kada se sretnu.

Više od svega, želim da gledam linije njegovih dugih mišića oko kojih su obavijene njegove poslednje tetovaže. Litanija njegove žive azbuke i njene arabeske čije lelujanje volim da posmatram dok se uvijaju oko mene.

Ali ne vidim ništa... Njegovo levo rame je čisto. Unutrašnji deo ruke takođe. Umalo ga nisam zaista izbacila. Najzad ugledah njegovo lice, široki uobičajeni pobednički osmeh.

„Davide?“

Mora da sam uzviknula mimo svoje volje, otrgnuta iz sna. Mese-cima nisam sanjala Davida. Luja nije začudio iznenadni bratovlje-v upad, nije delovao ljutito. Zagrlio me je i ljuljao kako bi oterao ostatke mog košmara, koji se još uvek video u mojim unezverenim očima. Duhovi prošlosti šunjali su se oko nas, ali snaga njegovih poljubaca bila je bez premca. Pobedio je bez ikakve sumnje. Bila sam sva njegova. Ko je u to mogao da posumnja?

# 1

*10. maj 2010.*

Prvu sliku te večeri dobila sam pri pogledu na crni fijaker i upregnute konje riđane, čija je vatrena dlaka upijala u sebe svetlost uličnih svetiljki. Pojava te zaprege u Ulici Tur de Dam najavljivala je starinsku temu koju je Luj odabrao. Iz kočije siđoše muškarci u redengotima i cilindrima. Jedan od njih promaši stepenik i prostre se po pločniku, na šta se drugi glasno nasmejaše.

Kako sam se približavala vili gospođice Mar, bila sam u mogućnosti da se divim svim detaljima izuzetno prefinjenih toaleta gostiju. Mene Luj nije obavestio već mi je samo javio da tačno u 22 časa dođem u naš novi dom. Većina je bila obučena u stilu romantizma, a bilo je i onih koji su kombinovali odeću iz potonjih decenija.

Ispred mene dve mlade žene u roze haljinama, čiji su se prozračni oblici završavali tik iznad gležnja, kratkih rukava i širokog izreza koji je otkrivao njihova gracilna ramena, sitnim veselim skokovima žurile su po kaldrmi, oduševljene što nose takvu odeću.



Pogled na livrejisanog lakeja sa kandelabrom, koji me je dočekaao na ulazu, pojačao je osećanje putovanja u prošlost. Biće da su ga obavestili da jedino ja neću biti odevena po pravilu određenom za to veče, jer me je dočekaao nazvavši me mojim imenom:

„Dobro veče, gospođice. Vi ste sigurno El?“

„Da.“

„Haljina vam je spremna, u garderobi je, sa vaše leve strane“, reče i odmače se da me propusti.

„Hvala.“

„Pomoći će vam da se obučete.“ Unutra se već muvala gomila ljudi u jednoobrazno tamnim frakovima i šarenim haljinama. Mlada žena čija je crna kosa sa dva kovrdžava grozda prekrivala uši spontano me uze pod svoje, ne dopustivši mi ni da potražim domaćina.

Iako je ceo prostor bio osvetljen svećama, nazirala se lepota restauriranog dekora. Po mojoj proceni, rezultat je bio vredan godina strpljivog čekanja, i Lujevog bogatstva. Neopompejski stil njegovog suseda, palate Dišenoa, bio je podignut na mnogo viši nivo prefinjenosti. Svaka cvetna frezija obrubljena je tankom zlatnom linijom, a na svim plafonima bili su ornamenti i reprodukcije antičkih instrumenata, lira, aula i harfi, ukrašenih rajskim pticama. Dodatni detalji, jača ili diskretnija farba dodati su nakon moje poslednje posete.

„Kako ti se dopada?“

Dok sam oblačila tesan korset od rozikaste svile, koji je odabrao za mene, a preko njega odgovarajuću satensku haljinu, Lujev baršunast glas krišom mi se uvukao u uvo. A uz njega mirisne note vanile i lavande koje su se odomaćile, prizivale mnoge uspomene i obećavale buduća zadovoljstva. Osećala sam njegov dah koji mi je pomerao nestašne pramenove sa potiljka, pobegle iz komplikovane punđe koju su mi upravo napravili. Već nekoliko meseci sam živela sa Lujem

Barleom. Samo njegovo prisustvo imalo je neopisivu moć da mi uzbudi telo, um i najtajnije misli. Spustio je nežnu ruku na moje rame, još uvek sam drhtala od sopstvenih misli. Osetih da gorim.

„Reci mi...“, navaljivao je. „Kako ti se čini?“

Da li je mislio na moju odeću, na obnovu našeg doma koji je izgledao savršeno, ili na proslavu, najekstravagantnije useljenje koje sam ikada videla?

„Predivno je.“

„Čekaj da vidiš... Ovo je tek početak!“

Okrenu me ka sebi kao lutku, ispunivši obećanje. Najzad ga videh, držao se ponosno koliko mu je povređeno koleno dopuštalo. Bio je izuzetno elegantan, savršeno otelotvorenje romantičnih fantazija, odeven u dendi stilu: jahački tamno-plavi ukrojen redengot nabran u struku, ispod njega prsluk zlatne boje i izvezena marama, uske krem pantalone, čizme sa usklađenim kamašnjama.

U mom pogledu se videla fascinacija. On me odmah razuveri:

„Nisam mislio na sebe, već na sve što te ovde čeka.“

Kada bi govorio sa tako smešnim zanosom, podsetio bi me na svog brata. Suzdržala sam se od komentara i ohrabrila ga osmehom, a zatim poljupcem, pa još jednim, dovršavajući svoj izliv malim naklonom:

„Shvatila sam, milorde.“

Tokom poslednjih meseci pristajala sam na sve fantazije koje je za nas smišljao, nikada se nisam opirala niti odbijala. Retko smo izlazili iz *Grabovi*, ali nismo boravili samo u našoj omiljenoj sobi broj jedan, *Žozefni*. U zavisnosti od dana i sopstvene želje, Luj mi je pokazao sobe posvećene drugim kurtizanima: gospođica Dešam, Kiti Fišer, Kora Perl, Valtes de la Binj i Lijan de Puži.

U svakoj od tih soba naučila sam novi aspekt seksualne raznovrsnosti. Nisam se predavala drugim usnama niti drugim rukama do njegovim, samo su se naši izlivi stapali u atmosferi pojačane senzualnosti. Tako sam otkrila zadovoljstvo vođenja ljubavi pred tuđim očima, uz druga tela, sa drugim organima koji su takođe dolazili da iz tog velikog lonca crpu gorivo potrebno za njihovo sopstveno blaženstvo. Bili smo nezasiti ljubavnici, postadosmo razvratnici željni voajerizma bez tabua ali i bez perverzija. Parovi koji su sa nama delili postelju bili su kao prirodan produžetak slavnih kurtizana i ljubavnika iz prošlosti.

Uz diskretne lažno uplašene usklrike, dve gospođice pretrčale su hol golih zadnjica, odevene samo u korsete, a za njima dva uspravljena uda. U tom trenutku sam shvatila da su noći u *Grabovima* bile samo probe. Veliki spektakl odigraće se ovde, i to večeras.

„Gospođo, znajte da je danas 21. mart 1827“, reče Luj i preseče moja raskalašne maštarije.

„Vrlo dobro“, odgovorih prihvatajući njegovu igru. „Zašto baš taj datum?“

„Zato što je na taj dan An-Fransoaz Bute, zvana gospođica Mar, otvorila ovu prekrasnu paladijansku vilu koju je Viskonti obnovio.

„Lučino... Viskonti?“, začudih se ni sama ne verujući svom anahronizmu.

„Draga!“, prekori me on uz novi naelektrisani poljubac u vrat. „Godina 1827! Luj Viskonti, arhitekta. Ne filmski stvaralac Lučino...“

Ponosnim kružnim pokretom pokazao je prostor. Glas mu je bio svečan. Da su radovi završeni na vreme, potrudio bi se

---

da spoji dva datuma koja su pripadala različitim vekovima. Međutim, to bi značilo da čeka skoro dva meseca više.

„Šta to znači? Ta proslava bila je tako sjajna da si pozeleo da napraviš istu takvu?“

„I te kako!“

Dok je govorio, udario je štapom po mermernom podu. Prvi put sam videla taj model, drška mu je bila ukrašena carskim orlom.

„Zamisli najsjajniji bal pod maskama koji se odigrao u prvoj polovini tog veka!“ izgovarao je kao da je lično bio prebačen u tu sjajnu prošlost. „Bili su prisutni najotmeniji ljudi, prinčevi, markize, strani ambasadori, čak i krem umetnika tog kvarta: Sand, Šopen, Mise, Berlioz, Delakroa, Šefer...“

„Dobro, nego zašto je to bilo toliko izuzetno? Takve večeri sigurno su bile uobičajene?“

„Dođi da ti pokažem.“

Dohvati me za ruku dok je moja mala kostimografkinja gurala poslednju šnalu u moju sevinjensku punđu. Krenuh za njim, koračao je tako brzo da maltene više nije šepao.

Dođosmo u prostranu dvoranu za prijeme. Kroz široka staklena vrata izlazilo se u englesku baštu. Skrenuo mi je pažnju na bogato opskrbljen bife s jedne strane, i podijum za ples s druge, gde je nekoliko kostimiranih parova u suprotnom uglu pokušavalo da igra kadril uz svirku malog orkestra.

„Ništa ne primećuješ?“

„Ne, žao mi je.“

„Nedostaje osnovni nameštaj.“

„Ma nemoj? Šta?“

„Vrati se u kontekst tog doba“, naloži Luj. „Na večerama je bio običaj da se za muškarce postave stolovi za kartanje. Odigrali bi nekoliko plesova sa damama a zatim pobjegli u mali salon i tamo se predavali svojoj istinskoj strasti. Dok su

njihove prijateljice plesale, ćaskale i jele, muškarci su izazivali jedni druge u triktraku ili faraonu. Međutim, tog čuvenog 21. marta 1827. nije bilo tako. Te večeri je bilo drugačije. Gospođica Mar im je uskratila tu privilegiju.“

„Dobro... ali zašto je zabrana kockanja gospodi bila subverzivna?“

„Zato što su se tokom te jedinstvene večeri samo brinuli o vama, gospođama! Veruj mi, i te kako je to bila revolucija!“

Da bi bolje ilustrovao svoje reči, odvuče me u mali susedni salon, koji će kasnije postati naša trpezarija. Na samom tepihu, ogromnom starinskom ćilimu čiju vrednost nisam mogla da procenim, bili su položeni jastuci debeli koliko i nekakvi dušeci. Na njima se već praćakalo nekoliko parova čija je odeća bila razbacana okolo.

Među njima sam odmah pod crnom rasvetom prepoznala dvoje izvođača koje sam jednom prilikom videla sa Lujem u *Grabovima*. Oboje su mi delovali krupnije nego na ekranu, ali podjednako divlji. Poza 69 izgledala je harmoničnije i uzbudljivije zbog usklađenosti njihovih proporcija. Posmatrači, naslonjeni na zidove prostorije, bili su fascinirani.

„Aha...“, prokomentarisala sam tiho. „Ne verujem da su se lepa gospoda tada ovako *brinula* o prijateljicama u krinolinama.“

„Grešiš. Proslave su se često završavale iza kulisa, baš kao večeras.“

Novi par se spojio pred našim očima. Prepoznala sam krupnu meleskinju prebeglu iz kartoteke *Lepotica noći*, onu istu koja me je zadovoljavala drškom od lepeze. Dala sam joj nadimak koji joj je pristajao više nego ikome: Liana.

„Ko je to?“ upitah uz pokret glavom u njenom pravcu.

Luja kao da je moje pitanje zabavilo, nasmeši se sa odobravanjem.

„Verujem da se već poznajete.“

„Da“, potvrdila sam zbunjeno. „Htela sam da pitam, kako se ona zove.“

„Salome.“

Letimično sam pogledala prisutne. Ko su bili svi ti ljudi? S kim se Luj družio, ko su mu bili bliski prijatelji? Koga ću još prepoznati po veličini uda, po obliku dojke? Da li je imao prave prijatelje ili su svi oni bili tek oruđe njegovog razvrata, kao što je on sam bio instrument bratovljevih planova.

Za vreme naše dobrovoljne izolacije Luj je retko izlazio. Prisustvovao je tek na nekoliko večera ili koktela na koje sam odbila da idem sa njim. Radije sam se posvećivala Sofiji, koju sam u poslednje vreme mnogo zapostavila. Nijednom nismo izašli zajedno. Nismo se viđali sa prijateljima niti smo otišli na koncert, dušom i telom smo bili posvećeni našoj ljubavi. Svim snagama smo se trudili da ne zapadnemo u konvencionalan odnos. Ove večeri, međutim, postalo je tako. Do tada smo bili ljubavnici, a sada smo postali par uz sve društvene attribute. Bilo mi je potpuno jasno da se Luj smesta potrudio da nas tih atributa oslobodi.

Odjednom me njegova fina i čvrsta ruka dohvati oko struka utegnutog u korset i priljubi uz njegov bok. Pogled mu je bio uperen u moj.

„Prekrasna si.“

„Hvala. Ni vi ne izgledate loše.“

Ponovo sam se pretvarala da ga gledam od glave do pete.

„Prekrasna“. David bi se isto izrazio. Mlađi brat Barle mogao je da ušeta u moje snove ili u neki izraz. Za mene je on pripadao konačnoj prošlosti, bio je tek preteća senka koja je od naše propale svadbe iz dana u dan bleдела.

Ipak sam svakoga dana pomišljala na venčanje. Drugačije venčanje. Razmišljala sam o spajanju koje je počivalo na mnogo dubljim osećanjima, procvalim zahvaljujući vremenu i novonastaloj bliskosti, koji više nisu samo bili ostvarenje mojih detinjih snova. Bio je dobrostojeći, zavodljiv, posedovao je hiljadu novih kvaliteta koje sam otkrila tokom naših dugih opuštenih poslepodneva. Ipak, daleko od toga da je Luj bio idealan. Bio je neproncljiv i kompleksan, a život koji mi je nudio nije bio ni nalik na putovanje prvim razredom, bez propadanja i uzbuđenja, kakav bi svakodnevno bio uz Davida.

Luj mi pokaza poslednji slobodan jastuk i lagano me privuče ka improvizovanom ležaju dok je jednom rukom otkopčavao tesan redengot koji je za tu priliku obukao.

„Ne, čekaj...“, zadržah ga.

„Zašto? Ne osećaš se prijatno?“

„Ne...“

„Da im kažemo da odu?“

„Ne“, odgovorih uz osmeh. „Nije zato.“

Nijedan od prisutnih ljubavnika izgleda nije čuo naš dijalog. Svi su se prepuštali uživanju po sopstvenom nahodeñnju, koristeći usta, seksualni organ ili ruke, nalik na sirene u pokretu promenljivog oblika čiji se zov pretvarao u jedan jedini jauk.

„Šta je onda razlog?“ upita Luj.

Od kako smo se upoznali, od njega sam naučila da ne marim za konvencije. Običaji me nisu zanimali a pravila sam izvrtala u isključivu korist našeg zadovoljstva, u kome smo uživali kada i kako je nama odgovaralo. Bilo je lako primeniti te odluke u našoj sobi, bombonjeri prepunjenoj našim zadovoljstvima. Nešto sasvim drugo bilo je odrediti naše živote i to objaviti čitavom svetu.

Nisam znala šta da odgovorim te sam se spustila na ogroman puf. Videvši me zavaljenu kao neko dete, u položaju koji je pre pozivao na dalji razgovor nego na milovanje, Luj elegantno odvuče jastuk podalje od ostalih. Sede uz mene i obuhvati mi lice dlanovima.

„El... Šta je? Nisi tako zamišljala useljenje, je l' to?“

„Ne, nije... Veruj mi, to nema nikakve veze. Veče je... savršeno!“

Zvuk orgazmičkog pijukanja u krešendu podržao je moju pohvalu. Picikato opijenih uzvika mlade žene, odlično se slagao sa mojim rečima, te sam jedva suzdržala smeh.

„Toliko je smešno to što pokušavaš da mi kažeš?“

„Naprotiv, vrlo je ozbiljno... Možda je bolje da mi kažeš kasnije“, naglo se smrknu i krenu ka sali.

Uhvatih produženi kraj njegove jakne, rešena da ga zadržim uza se.

„Ne! Čekaj. To što želim da ti kažem vrlo je jednostavno. A tiče se pre svega tebe.“

„U redu. Izvoli.“

Skromnim pokretom obuhvatila sam prekrasnu škrinju koju je za nas osmislio. Odisala je bogatstvom, obrazovanjem, odličnim ukusom i poznanstvima koja su omogućila ovakvo čudo.

„Znaš da ja tebi ne mogu da poklonim ništa slično.“

„Nije istina“, on me ispravi. „Posедујеš prekrasnu kućicu u Nanteru.“

Nisam volela šale na račun sećanja na moju mamu, sprdnju sa njenom mukom stečenom baštinom, koliko god bila skromna. Bežala sam od te teme i stalno odlagala susret sa notarom Vurmanom. Trebalo je da se dogovore poslednji detalji vezano za nasledstvo čiji sam, naravno, bila jedini korisnik.



„Htedoh reći da osim moje malenkosti i osećanja koja prema tebi gajim, ništa drugo ne mogu da ti pružim.“

„Nemoj potceniti svoju *malenkost*“, prošaputa ležerno.

„Prestani! Ni posao više nemam!“

Već je prošlo nekoliko dugih meseci kako su naši otkazi sa BTV-a postali pravosnažni. Moj ugovor otkazan je sa trenutnim dejstvom i bez obeštećenja, prema ugovoru koji je važio za vreme mog probnog rada. Prilikom snimanja prve emisije *Miks iz kulture* napravila sam težak propust jer nisam bila prisutna u studiju kada se emisija završavala. Nisam morala da svraćam do kule Port de Sevr. Davidova asistentkinja Kloe prosledila mi je stvari na moju poslednju zvaničnu adresu, odnosno u Ulicu Rigo broj 29, u Nanteru.

Luj je bio akcionar kompanije *Barle* u kojoj bio zaposlen već devetnaest godina. Bio je i brat generalnog direktora, te je bilo problema. Radovao se kazni koja ga je najzad oslobodila služenja porodičnom carstvu, ali Luj ipak nije nameravao da iz dinastijskog broda iskoči u kupaćim gaćama, bez pojasa za spasavanje ili čamca. Njegov advokat Žan-Mark Zerki, mladi vuk pariske komore, nedeljama je vodio finansijske pregovore i uz mnogo muka postigao dogovor sa puno nula, koje će mog partnera obezbediti do kraja života.

Sigurno je znao da ću i ja uživati u svom delu tog masnog kolača budemo li se venčali.

„Pa šta onda?“ on odgovori. „Sve što mi treba, sve što sam oduvek želeo ovde je, u mom naručju.“

Aluzija je bila jasna. Parafrazirao je reči pesme uz koju smo se pre godinu dana sjedinili prvi put.

To nije bila samo napomena. Znala sam koliko je značaja Luj pridavao muzici, slikama, mnogobrojnim znakovima koji su nas okruživali i koji su se stalno ponavljali, kao eho naših osećanja.

Napokon se odvažih, rešena da više ne odlažem ono što mi je tutnjalo u grlu, u grudima, stomaku, u mojoj intimi:

„Zapravo... Da li bi se oženio mnome?“

Zagledao me je na tren, a taj tren se nepristojno razvukao. Zadržao je široki osmeh, u dnu njegovog desnog obraza pojavila se čuvena jamica, ona koja nije znala ni da laže ni da skriva. Oduševila bih se kad god bih je ugledala. Pokušao je da mi provuče ruku kroz kosu. Odustade zbog moje komplikovane frizure, pa ruku prebaci na potiljak i pomilova ga lagano i razneženo.

„Anabel Loran“, prošaputa toplim i prigušenim glasom... „devojko divna... Reci mi, da li si ovo spremala odavno?“

Takav je on bio kada je morao da se izjasni i kada je bio sateran u ćošak: jednim osmehom bi oborio osobu koja ga je ispitivala, jednom pažljivo smišljenom rečju. Uzdahnuh kao šiparica i sakrih porumenele obraze uz njegov vrat.

„Da... Odnosno, ne, izvesno vreme.“

Isprepletana sa njim u sobi jedan, izgubljena uz njegov torzo, njegov ud uronjen u meni, bila sam izgubljena. Bilo je dovoljno da se na tren zagrnemo svojim društvenim atributima i razlika u godinama među nama ponovo bi za mene bila prepreka... Moje dečje gugutanje nije govorilo u prilog mojoj zrelosti.

„Odličan efekat iznenađenja. A bio sam ubeđen da ću te ja večeras iznenaditi... Čini mi se da si ti pravi pobednik.“

„Nisi mi odgovorio“, pobunih se ne dopustivši mu da se izvuče.

„Moram li večeras da ti odgovorim?“

Nije se zbunio. Kao da je uživao u situaciji, u svojoj očiglednoj nadmoći dok sam ja piljila u njegove usne iščekujući dva fatalna ili predivna slova koja će iz njih izaći.

„Pa da...“, potvrdih nevino.

„Niko ti nije rekao da u ovom podneblju muškarac prosi odabranu ženu, a ne obrnuto?“

„Ne. A ni tebe niko nije obavestio da se ne otima bratu verenica na dan njihovog venčanja. U našem podneblju, naravno.“

Njegov poljubac delovao je užurbano i usiljeno. Kao da je pokušavao da sakrije nelagodnost. Kao da je hteo da uguši neprikladan odgovor.

Naše usne razdvojile su se već nakon nekoliko sekundi, a on kao da je već povratio samopouzdanje.

„U tom slučaju, pristajem.“

Bila sam zatečena. Zar je to bilo tako lako? Bilo je dovoljno da zamolim da bi me čuo? Da zatražim i biću uslišena? Dovoljno je da pronađem izvrsnog, najnežnijeg, najprivrženi-  
jeg, najvatrenijeg čoveka, a on će zauzvrat mene da odabere?

„Da... Da?“

Da li je naše obećanje pojačalo čula parova oko nas? Gromoglasno da, ekstatični grleni zvuk, pomešani ropci u kojima su se ženski i muški glasovi topili u jedan, puknu iza naših leđa kao da želi da podvuče do koje mere je moja zabrinutost bila bez osnova.

Neobična situacija ipak ni najmanje nije uzdrimala Luja. Produžio je istim samouverenim tonom:

„Da“, on izgovori kao da je to sasvim prirodno. „Mogli bismo ovde da se venčamo za nekoliko meseci. Šta misliš o tome?“

„Za nekoliko meseci?“ začudih se.

U tom konfuznom i iznenada veoma dugom odlaganju, mimo svoje volje sam nazirala nekakvu rezervu.

„Ako smem sebi da dozvolim, iznenadne odluke u prošlosti ti baš nisu prijale.“

Njegova primedba ne samo da me je dotakla već je ponovo prizivala obrisove čoveka koji je živio sa druge strane zajedničkog zida. Davala sam sve od sebe da ga zaboravim. Ali kako bi on mogao da podvuče definitivnu crtu u odnosu na rođenog brata? Kako bih mogla tako nešto od njega da zahtevam?

„Istina“, pokušala sam da ublažim izjavu.

„Osim toga... to vreme nam je potrebno da bismo usavršili tvoje obrazovanje.“

Pomislila sam da se šali te sam njegovu primedbu ispratila ironičnim osmehom. Njegov izraz me je razuverio. Uopšte se nije šalio, naprotiv. Retko kad sam ga viđala tako ozbiljnog.

„Moje obrazovanje... Misliš...?“

„Erotsko, tako je“, on zaključio za oboje.

Po tome koliko mu je vilica bila stegnuta bilo je jasno da mu je tema važna jer je mimo njegove volje u čitavom njegovom telu izazivala reakciju. Nije to bila usputna zamisao. Živeo je za nju, prožimala ga je celog.

„Zar to nismo već obavili?“

Shvatate na šta mislim: poslednjih dana i meseci, i još ranije, dok je za mene bio tek duh koji je obuzimao moje misli, podavala sam mu se i pristajala na sve njegove demonske zamisli u *Grabovima*.

„Za mene je to pre bilo uigravanje. Učenje osnova.“

Šta on misli ko je kad me tako sa visine gleda, a moje poznavanje ljubavi, koje je doduše novostecheno, spušta na početnički nivo! Zar sam toliko loša? Ili me optužuje za iste senzualne nedostatke koje je njegov brat zamerao mojoj dvojnici Aurori?

Ukrutila sam se, a on odmah povuče ruku s mog potiljka.

„Osnove, zaista?“

„Tako je. Nemoj se ljutiti, tvoja istinska obuka upravo počinje.“

Ustadoh sasvim, ispružih noge spremna da pođem.

Pogledah iskosa ka izlazu i ugledah neverovatan prizor Salomine zadnjice, koja se uvijala nad telom partnera kao pantera koja se primiče svom plenu. Muškarac koji je ležao pod njom teško se suzdržavao. Njegov organ mi je delovao ogroman, u naletima se pružao ka njoj u pokušaju da je dotakne, žir je poskakivao na njenom ravnom crnom stomaku kao lopta od pene. Naravno da sam u poređenju s njom delovala jadno. Naspram takve učiteljice svaka bi izgledala kao učenica.

„Baš me zanima, kako si zamislio nastavak...“

„Kao i svaki pedagoški tok, biće to mešavina teorije...“

Pretpostavih da je mislio na knjige koje mi je preporučio.

„... i praktičnih radova...“

Sa njim, naravno. Po tom pitanju mi se činilo da smo tokom poslednjih meseci lepo napredovali.

„... i ispita nakon kojih će tvoje znanje biti validirano.“

„Ispiti?“, uzviknuh. „Trebalo da maturiram seks?“

„Pre bih rekao da će to biti niz ispita.“

„Koje vrste?“, upitah odsečno, i dalje se dureći.

Razmišljao je, sad je on gledao parove do nas koji su uživali u seksu. Sa istinskim zanimanjem zagledao je pozu otpozadi ili felacio koji mu se valjda činio stručnim. Potom se ponovo okrenu ka meni i hrabro se suoči s mojim pogledom:

„... Hmm... Možda u maniru ove večeri. Ako hoćeš, možemo da se složimo da je ovo bio prvi ispit.“

„Prvi...“, prošištah sama za sebe. Koliko misliš da će ih uopšte biti?“

„Ne znam, nije ni važno. Najvažnije je da oboje možemo da se složimo da si napredovala. Šta misliš o tome?“

Neka normalna cura, pa i ja sama, da nisam bila tako ludo i glupavo zaljubljena u njega, sigurno bi ga otkačila ostavljajući

---

ga da se sam zanosi sirotinjskim snom o hiljadu i jednoj noći. Međutim, bila sam zblanuta i samo sam klimnula glavom. Trebalo je da se pobunim, da budem ljutita, da odbijem njegov zakon. A ja sam rezignirano izustila:

„Da... valjda je to u redu.“

Već prethodne godine on je počeo da mi je nameće svoje zapovesti u vidu usputnih rituala. Šta će biti nakon toga? Ponovo će me kinjiti? Nove kazne? Isto toliko malih, ili velikih smrti? Barem je broj odlazaka u *Grabovi* ograničio na deset. Ovog puta mi je bilo jasno da nije precizirao koliko će biti časova, te je sebe ovlastio da odredi dužinu moje obuke na onoliko koliko on bude smatrao da je potrebno. Krajnji ishod se samim tim odlagao. To doduše nije bio izričit preduslov za naše venčanje, već samo uvod. Ipak, bilo je jasno da će mi se u potpunosti predati tek pošto bude lično osećao da me celu poseduje.

Kao da je čitao strah u mojim očima. Uz zaštitnički zagrljaj brzo je precizirao:

„Hej, ne brini. Radi se samo o zadovoljstvu, a to ne dovodi u pitanje odgovor koji sam ti već dao.“

*Kriv* je bila reč koja mi je prošla kroz glavu... Luj se osećao krivim u odnosu na mlađeg brata. Sumnjala sam u to i ranije, a sada sam prvi put za nekoliko meseci ugledala tragove na mom partneru. Prekršen je njihov sporazum, Luj mu je oteo verenicu i oživeo sukob obeležen godinama i Davidovim uspesima. Još gore, ukrao je njenu dvojnicu, tako da je David po drugi put ostao bez *Orore*.

Luj je morao taj zločin da rastera kroz nove igre, novo pijanstvo, makar mene pretvorio u bocu koja će ga opiti. Makar rizikovao da me slomi.

„Uostalom, na nama je da organizujemo nešto zabavno.“

„Zabavno...?“

„Da! Mogli bismo da naše doživljaje zabeležimo u notes *Deset puta dnevno*.“

U tajnosti sobe broj jedan, zapisi mojih erotskih misli prirodno su postali zajednički način izražavanja.

### Moja želja za tobom je potpuna

Od kada je Luj u njega upisao svoje prve reči sopstvenim perom, neprekidno smo tim putem održavali dijalog, razmenjivali fantazije, želje, snove i sećanja. Iz njega smo crpeli kao iz beskrajnog rezervoara naših želja.

„Što da ne“, izustih jedva.

„Ma hajde!“ on se trudio da me ubedi. „Zar ne vidiš? Ova sveska će tako dobiti potpuni smisao. Pomoći će nam da ove tekstove pretvorimo u pravi književni izazov.“

Lupetao je tako još neko vreme, nikada nije bio ovoliko ostrašćen, ubeđen da su to premise izuzetnog projekta koji će nas ujediniti i jače nego želja, koja se može istrošiti.

Nisam znala šta bih rekla ili učinila kako bih prikočila njegov entuzijazam. Iako su moja osećanja prema njemu bila neizmenjena, nisam delila njegovo oduševljenje. Još pri našem prvom susretu predosetila sam da Lujeva ljubav nije bila od onih koje se daju polovično. Ako bi vas izabrao, pripadali biste mu u potpunosti. On stoga nije imao mira dok ne bi zaposeo svaki delić vaše intime kao da osvaja novu teritoriju. Sprdao se sa bratovljevom željom za dominacijom, ali su u tome bili veoma slični.

Spasla me je prva poznata osoba koja se pojavila kroz dvostruka vrata: David Garše, miljenik mog novog budućeg supruga i udarno oružje Galerije *Alban Sovaž*. Mladić očito

nije bio vragolast kao što su to bila njegova dela, s obzirom na to da se držao podalje od gomile uparenih tela u prostoriji. Stidljivo me pozdravi pokretom ruke.

Naglo ustadoh i potrčah mu u susret, usana razvučenih u prigodan osmeh, kao da se dobro poznajemo.

„Dobar dan! Drago mi je što vas vidim!“

Moje prenaplašeno oduševljenje pojačalo je njegovu nelagodnost.

„Dobar dan“, on odgovori i pruži mi mlitavu znojavu ruku.

Osetih iza sebe Lujevo prisustvo, dotrčao je blago uvređen. Posesivno položi ruku na moju zadnjicu i obrati se mladom štićeniku:

„Prijetelju, poveravam ti svoje remek-delo. Pripazi na nju.“

Potom mu priđoše novi gosti te pobeže, ostavivši me nasamo sa zapanjenim klinkem čija je nova frizura još više skrivala bucmasto lice.

„Spremate li novu izložbu?“ upitah kako bih ga opustila.

„Da, uskoro. Za nekoliko dana zapravo.“

„Ponovo kod Albana?“

„Tako je. Zajedno sa Lujem lepo zastupaju moj rad.“

Bilo je zapanjujuće čuti od momka tek izašlog iz puberteta kako smatra da je rad nešto što je bila obična pornografska provokacija. Ipak se nisam dala zbuniti.

„Znam. Po nekim pitanjima se Luj zaista trudi.“

Očito je shvatio na šta sam mislila jer je naglo pocrveneo i odmah promenio temu:

„Sada još više pošto je postao većinski vlasnik galerije“, brzo je podvukao.

To je za mene bila novost. Potisnula sam nezadovoljstvo i rešila da ga ispitam u vezi sa budućim delom. Smatrala sam da umetnik koji drži do sebe najradije priča samo o



sebi. Verovala sam da ovaj neotesani momak pripada baš toj kategoriji.

„Za koju ste se vrstu materijala odlučili? Ponovo za igračke na naduvavanje?“

„Ne, ne...“, on se namršti osetivši sarkazam. „Moja nova instalacija biće pretežno video-snimak.“

„Stvarno? Kakva vrsta filmova?“

„Prvenstveno u realnom vremenu, veb-kamera...“

„Zanimljivo“, ohrabrila sam ga kako bi nastavio.

„... Ili u određenim slučajevima, kao na primer večeras, nadzorne kamere.“

„Večeras?“

Po namrštenim obrvama shvatih da je izgleda rekao više nego što je smeo, te nije znao kako da se izvuče iz našeg razgovora. Za njega, sponzorisanog umetnika, izgleda da je osnovno bilo da ne uvredi verenicu svog mecene.

„Tako je, iz režije sve može da se kontroliše.“

Ponovo se izleteo, sudeći po njegovom treptanju. To će biti treći put ako računam da mi je nabacio Lujevo učešće u Galeriji *Sovaž*.

„E, sad sam baš radoznala!“, zamjaukah uz piskutav smeh koji uopšte nije ličio na mene. „Da li biste mi pokazali?“

„Važi...“

Nakratko je stajao nepomično a zatim shvatio da mirno čekam da on prvi krene. Prošao je kroz salon koji je sada bio natrpan redengotima i haljinama sečenim iznad grudi ili lepršavim haljinama. Odvuče me u hol iz kojeg su mala vrata, skrivena pod glavnim stepeništem, vodila u središnji deo zgrade.

Možda je bilo nepriлично da mi on bude prvi vodič. Najezila sam se kada sam ugledala teška blindirana vrata koja su vodila u podrum. Obnovljenim spratovima vraćena je stara patina, a instalacija je tim pre delovala mračno i savremeno.

Na kraju tesnog, sivog, sumornog hodnika, kroz druga metalna vrata stigismo u prostoriju sa video-konzolom i desetak monohromnih ekrana.

„Evo! Oдавde se vidi skoro sve što se dešava u kući.“

Ulična vrata, ulaz, salon, trpezarija gde su se parovi iscrpljivali, biblioteka, kuhinja, bašta, pa čak i naša buduća spavaća soba. Sve glavne prostorije bile su pod nadzorom.

Nešto drugo privuklo je moju pažnju.

„Snimate sve?“, upitah pokazujući u pravcu zida sa monitorima.

„Ne, samo tamo gde svetli crvena lampa.“

To je značilo: ulaz, salon, trpezarija.

Gore, levo od mozaika, dva ekrana su bila isključena.

„Šta prikazuju ova dva? Možemo li da ih uključimo?“

„Ne znam...“, izvlačio se zbunjeno.

„Hajde onda“, terala sam ga. „Sigurno je zabavno.“

Drhtavim prstom on poslušao kao zombi i stisnuo niz dugmića. Odmah sam prepoznala prostorije. Na ekranima nisu bile sobe iz kuće gospođice Mar, već iz susedne, kuće Dišenoa. Prva soba, pompejski salon, bila je prazna i mračna. Drugi ekran prikazivao je Davidovu spavaću sobu, tek malo osvetljeniju. Jasno su se videle dve prilike koje su se pomerale, slepljene jedna uz drugu, i menjale položaje u pravilnom ritmu metronoma, kao da ih je vodio hronometar. Po atletskoj figuri i sedefastoj svilenom marami na levoj ruci, bilo je sasvim jasno ko je muškarac. Morala sam da čekam čitav minut uz Garšeovo nelagodno kašljanje, dok nisam ugledala lice vitke osobe koja je ležala uz Davida.

Ona najednom rukom pomerila slap plave kose koja ju je zaklanjala. Ugledala grč zanosa na licu Alise Simonćini. Bivša ljubavnica, neko vreme proterana, sad je ponovo bila u milosti svog princa.

## 2

*Nekoliko dana ranije... prvih dana maja 2010.*

Ne želim od vas da krijem bilo šta – dovoljno smo bliski – nije ovo bilo moje prvo veče u kući gospođice Mar. Sećate se možda da sam zahvaljujući izletu moje mačke Felisite uspela da zavirim iza kraljevskoplavih vrata koja je Rišar, Lujev omiljeni vozač, zalupio pred mojim nosom. Tada sam samo uspela da na brzinu vidim veliko gradilište, koje ni blizu nije izgledalo kao danas.

Ali pre svega, par dana pre vanvremenskog bala kojim je Luj želeo da obeleži naše zvanično useljenje, tek što sam zakoračila u *moj* hol, začuh iza sebe veoma poznat glas:

„Jebote... Koje ludilo!“

I bez osvrtnja sam znala ko se tako prostački oduševljavao. Sofija iskorači pored mene i baš kao ja, zagleda se u neverovatan prizor pred nama. Tek je deo nameštaja stigao i još nije bio raspoređen, tako da smo mogle da se do mile volje divimo izvršenoj restauraciji.

„Nije li tako, draga moja?“ našalih se.

„A ja sam inače smatrala da je njegov brat blizanac previše sklon luksuzu...“

---

Setih se njene detinje reakcije kada smo zajedno istražile kuću Dišenoa.

„Da. Recimo da se ovde ne bih šetkala u trenerci ili u jednodelnoj plišanoj pidžami ujutru.“

„Stvarno“, odobri ona ozbiljno. „Moraš da obnoviš garderobu.“

„Zar mi treba povod?“

Ona se zagleda u dekor znalačkim sveobuhvatajućim pogledom.

„Ne, ali ovog puta moraš da kupuješ po muzejima a ne po robnim kućama.“

Imajući u vidu bal na koji je Luj neće pozvati, jer je s njom nekada imao posebne odnose, bila je sasvim u pravu.

Iza naših leđa se začu dublji glas koji se pridruži horu pohvala.

„Vidi ti ovo! Daleko smo od Nantera, cure.“

Fred Morino, moj bivši, pojavio se takoreći kad i Sofija. U ruci mu je bila kaciga, kožna jakna mu je bila otvorena. Klimao je glavom kao pas na zadnjem sedištu auta, a divljenje veličanstvenoj zgradi iskazivao je kratkim zvižducima. U vreme kada smo gospodin-sa-velikim-cilindrom i ja izlazili, moja najbolja prijateljica i on nisu se mnogo voleli. Kada se moj brak raspao, sklopili su savez kako bi me podržali i spontano su ostali u kontaktu. Sumnjala sam da je izgovor „povremene razmene vesti o Eli“ njihova jedina motivacija.

Od koktela po kafeima do kratkih telefonskih razgovora „samo da čujem da li je sve u redu“, rodilo se izvesno saučesništvo, a kod motoriste verovatno i dobro promišljen interes. Za sada je njihova relacija bila tek lepo prijateljstvo, što sam blagosiljala. Svako bi pozeleo da se ljudi koje voli i sami vole međusobno.

Pošto su mi čestitali i izgrlili me, pomogoše mi da unesem nekoliko kutija i torbi koje sam iz *Grabovi* prenela starim kombijem pozajmljenim od domara, gospodina Žaka. Usput sam svratila do kućerka u Nanteru i ponela deo moje postadolescentske garderobe i stara dokumenta.

„Ni ljudi kao što smo Fred i ja ne izgledamo kao da smo iz Pariza...“, primeti Sofija podvlačeći društveni jaz koji ih je delio od mog novog životnog prostora.

Oduvek sam volela atmosferu selidbi sa ortacima. Šale koje se razmenjuju, ruke koje se dodiruju, uspomene kojih se prisećamo i one koje zakopavamo bez žaljenja. Zato sam nekoliko puta odbila Lujeve ponude da selidbu poveri profesionalcima. Trebalo mi je par vrednih drugara, nekoliko sati i prijateljsko zavatlavanje.

„Sigurna si?“

„Naravno! Čemu prijatelji služe ako neće povremeno da se preznoje s kutijama u rukama? Iskreno?“

Iskreno? Tog dana je drugarstvo ispunilo moja očekivanja. Njihovo prisustvo, u trenutku kada sam započinjala taj novi život, bilo je kao melem utehe koji je povremeno nedostajao Lujevom žaru prema meni. Voleti i biti voljen od strane Luja Barlea bilo je nalik na snažan i moćan morski vetar koji je nosio najuzbudljivije doživljaje i sve moguće ludosti. To međutim nije imalo nikakve veze sa ugodnim daškom potrebnim u svakodnevnom odnosima sa okruženjem, onim običnijim.

„Hoćeš da nam pokažeš svoj dvorac?“ predloži Fred koga je očito impresioniralo ono što je ugledao.

Luj mi je ključeve uručio tek tog jutra pa nisam ni stigla da obiđem celu zgradu. Kad sam tragala za mestom gde bih odložila sanduke, čak sam naišla na zaključana podrumka vrata koja nijedan od mojih ključeva nije uspeo da otvori.

„Šta tvoj čovek skriva u podrumu? Osmatračnicu?“

Ova pretpostavka iz Sofijinih usta nije zvučala kao da potiče iz knjige srednjovekovne arhitekture. Od kada sam je upoznala sa erotskim fantazijama mog čoveka, u koje se čak lično uverila prilikom zajedničkog odlaska u *Grabovi*, neprestano me je zadirkivala na tu temu.

U njenim očima sam od anđela sa tek malo seksualnosti, postala BDSM podanica i to je za nju postao nepresušan izvor iznenađenja i radosti.

„U tom slučaju veruj mi da bismo sigurno već isprobali svu opremu!“

„Tja, to bih volela da vidim...“

„Samo sanjaj!“

Kad smo već kod snova, naš bračni apartman bio je sigurno glavna prostorija ove vile. Luj je za taj deo kuće zahtevao besprekorno, takoreći manijakalno pokoravanje originalnoj konfiguraciji, koja je utvrđena zahvaljujući impresivnoj količini dokumenata o radovima koje je svojevremeno obavio Luj Viskonti. Jedino je ta prostorija bila dovršena, nije nedostajao nijedan komad nameštaja, sve do najmanjeg detalja. Tu su bile verne replike originalnih komada stručnjaka za ebonovinu Benara: krevet antičkog oblika sa različitim uzglavljima, podignut na podijum, komoda sa vratima ukrašenim porcelanskim medaljonima, dve fotelje od mahagonija, dve stolice od istog materijala, veliko ogledalo, muški toaletni stočić sa uzglavljima od egipatskih glava, i napokon kandelabar. Sve je bilo prilično natrpano, a tu je još i kamin od crvenog mermera sa ukrasima od pozlaćene bronzne.

„Gospođo markizo“, uzviknu podrugljivo Sofija, „vala ovde nam nećeš napraviti bebe već zlatne poluge!“

Njena primedba do te mere je bila ispravna da se ni Fred ni ja nismo nasmejali. Upitah se zaista, u šta će se u ovom dekoru opterećenom vekovima, pretvoriti naša razuzdana,